

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/18/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7513209042
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gizela Majerčák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7513209042.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gizely Majerčák a členov senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Aleny Mikovej v právnom spore žalobcov: 1. A. B., C. XXX, D. E. - D., nar. X.X.XXXX, 2. B. B., C. XXX, nar. XX.X.XXXX, 3. F. B., C. XXX, nar. X.X.XXXX a 4. G. B., C. XXX, nar. X.X.XXXX, zást. všetkých advokátka JUDr. Martina Gombosová, Floriánska 16, Košice, proti žalovanému: B. E., E. XX, E., nar. X.X.XXXX, zást. advokát JUDr. Gerhard Zvolánek, Štúrova 20, Košice, za účasti intervenienta: H. I. J. K., G. XX, J., I. F. L.: XXX XX XXX, na Slovensku konajúci prostredníctvom H. J., J. J. M. L. I. N., O. P. X/X, C., L.: XX XXX XXX, zást. MST PARTNERS, s. r. o., Laurinská 3, Bratislava, IČO: 36 861 545, za ktorého ako konateľ koná advokát JUDr. Martin Timcsák, o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, o odvolaní žalobcov proti rozsudku bývalého Okresného súdu Košice - okolie č. k. 15C/166/2013 - 289 z 8. decembra 2022 v znení jeho opravného uznesenia č. k.15C/166/2013 - 316 z 31. mája 2023

rozhodol:

M e n í rozsudok v merite veci sčasti tak, že žalovaný do 3 dní od právoplatnosti rozsudku j e p o v i n n ý zaplatiť každému zo žalobcov 1 a 2 po 5 000 € a každému zo žalobcov 3 a 4 po 3 000 €. Rozsudok v merite veci vo zvyšku p o t v r d u j e . Každému zo žalobcov proti žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Predmetom konania po zrušení predchádzajúceho, v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie v tejto veci, zostala náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch pre každého zo žalobcov nad už právoplatne prísúdených 5 000 €, resp. 2 000 € do žalobou uplatnených 25 000 € pre každého z nich v prípade žalobcov 1 a 2 ako rodičov a v prípade žalobcov 3 a 4 ako súrodencov maloletej obete dopravnej nehody spôsobenej 9.6.2010 žalovaným ako vodičom osobného motorového vozidla, ktorého zodpovednosť za škodu spôsobenú jeho prevádzkou v tom čase poistená bola u poisťovateľa, ktorého právnym nástupcom je intervenient vystupujúci v tomto súdnom spore. Bývalý Okresný súd Košice - okolie ako súd prvej inštancie (ďalej aj len ako „súd“) v poradí druhým rozsudkom označeným v záhlaví žalobu v tomto zvyšnom rozsahu zamietol a žalobcom 1 - 4 priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; oprava vykonaná uznesením z 31.5.2023 sa týkala označenia intervenienta v záhlaví rozsudku. 2. Vychádzal zo zistenia vyplývajúceho z obsahu trestného spisu sp. zn. 3T/147/2012, že 9.6.2010 vo večerných hodinách žalovaný osobným motorovým vozidlom, ktorého bol prevádzateľom, jazdil rýchlosťou 107,5 km/h po ceste II/552, kde na rovnom úseku vozovky pred prvou odbočkou vľavo k letisku pri obci Vyšná Myšľa pred ním v tom istom smere jazdy na bicykli jazdili dvaja cyklisti, pričom keď ich chcel predísť a svojím vozidlom sa nachádzal ešte vo svojom jazdnom pruhu pri stredovej čiare, v poradí druhý cyklista prešiel z pravej strany k stredu vozovky a následne do ľavého jazdného pruhu, kde žalovaný následkom prudkého brzdenia a vykonaním vyhybacieho manévru vľavo narazil prednou časťou vozidla do ľavej strany bicykla, v dôsledku čoho cyklista utrpel smrteľné zranenia, následkom

ktorých na mieste dopravnej nehody podľahol; žalovaný tak závažným spôsobom porušil §16 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke (ďalej aj len ako „zákon“) a tiež jeho §4 ods. 1 písm. e). Okrem zodpovednosti žalovaného z rozsudku súdu v tejto trestnej veci pre súd vyplynulo aj to, že na vzniku dopravnej nehody sa spolupodieľala aj samotná jej maloletá obeť, vtedy 16 ročný cyklista, B. B. tým, že bez toho, aby sa presvedčil, či situácia za ním mu to umožňuje, porušiac tým §19 ods. 1 zákona odbočovací manéver uskutočnil bez toho, aby dal znamenie o zmene smeru jazdy (odbočovací manéver bez vzniku kolízie).

3. Konanie žalovaného vzhľadom na to, že v porovnaní s obeťou miera jeho zavinenia za smrť poškodeného bola väčšia (nedodržel základné ustanovenia zákona, ktoré porušil ako vodič motorového vozidla/kým nebohý poškodený riadil bicykel a v čase dopravnej nehody mal 16 rokov), jeho konanie v trestnom konaní bolo kvalifikované ako prečin ublíženia na zdraví spáchaný vodičom závažnejším spôsobom konania, a to porušením dôležitých povinností uložených mu podľa zákona, z čoho bol uznaný vinným a bol mu uložený trest; rozsudok v tejto trestnej veci právoplatnosť nadobudol v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu dňom 2.8.2017.

4. Aktívnu vecnú legitimáciu žalobcov ako rodičov, resp. súrodencov maloletej obeť predmetnej dopravnej nehody v konaní mal za danú s prihliadnutím na to, že usmrtenie maloletého syna, resp. súrodenca pri predmetnej dopravnej nehode je zásahom do práva žalobcov na ochranu súkromného a rodinného života. Vychádzajúc z obsahu spisu mal za zrejmé, že žalovaný predmetnú dopravnú nehodu z nedbanlivosti spôsobil ako vodič motorového vozidla, na ktorého preto sa vzťahujú ustanovenia o všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa §420 a nasl. o. z. Maloletý syn, resp. brat žalobcov bol žiakom strednej školy, v rozhodnom čase dopravnej nehody mal 16 rokov, nemal na sebe reflexnú vestu, iba tričko, cesta v smere na letisko, po ktorej jazdil, bola uzavretá.

5. Prípadnú (spolu)zodpovednosť žalujúcich rodičov s maloletým z hľadiska prípadného zanedbania ich povinného dohľadu nad maloletým so zreteľom jednak na ich vzťah k maloletému, ktorého títo poučili, akým spôsobom má jazdiť na bicykli a berúc do úvahy zároveň aj jeho vek ako takmer dospelého, u ktorého objektívne nie je možné dohľad vykonávať 24 hodín denne, nezistil a uzavrel preto, že ich spoluzavinenie s maloletým neprichádza do úvahy. Pri rozhodovaní vo veci mal však na zreteli, že maloletý poškodený porušil §19 ods. 1 zákona tým, že nedal znamenie o odbočovaní a zmene smeru jazdy a že jazdil bez reflexných prvkov, čím spôsobil prekážku na ceste žalovanému, ktorý na danom úseku cesty s najvyššou dovolenou rýhlosťou 90 km/h jazdil rýhlosťou vyššou, čím došlo k nehode, pri ktorej poškodený utrpel zranenia, ktorým podľahol. Príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a maloletého poškodeného mal preukázanú rozsudkom súdu v zmienenej trestnej veci žalovaného, avšak vzhľadom na to, že poškodený vo veku takmer dospelosti bol schopný uvedomiť si nebezpečenstvo takejto jazdy na bicykli, ako aj jej možných následkov, obzvlášť ak jazdil na ceste, mal za danú aj jeho spoluzodpovednosť, a to v rovnakom pomere, ako u žalovaného a takto zároveň určil aj percentuálny podiel poškodeného na vzniku dopravnej nehody, ktorá bola príčinou zásahu do práva žalobcov na súkromný a rodinný život, v rovnakom pomere 50 % : 50 %.

6. Pri zvažovaní, aká výška relutárnej náhrady je primeraná žalobcom vzniknutej nemajetkovej ujme, prihliadal jednak na (i) závažnosť vzniknutej ujmy, ktorou bola smrť maloletého syna, resp. brata žalobcov následkom protiprávneho konania škodcu, majúci na zreteli, že ľudský život nie je obchodovateľný tovar a jeho hodnota v peniazoch v podstate je nevyčísliteľná, vzhľadom na čo ťažkú citovú ujmu a neoprávnený zásah do práva na ochranu poškodeného a pozostalých blízkych osôb možno iba zmierniť formou právnych prostriedkov upravených v Občianskom zákonníku, ďalej na to, že (ii) k dopravnej nehode došlo v dôsledku hrubej nedbanlivosti žalovaného, (iii) tento svoj čin oľutoval, na pojednávania sa riadne dostavil, svoj skutok nikdy nezľahčoval, pričom (iv) táto udalosť mala negatívny vplyv aj na neho samotného a na jeho ďalší spôsob života (futbalová kariéra), ako i na to, že (v) žalovaný v trestnom konaní za tento skutok bol odsúdený, že (vi) vzťahy medzi rodičmi a súrodencami v rodine boli štandardné, t. j. také, aké je možné očakávať od normálnych rodinných vzťahov, že rodičia veľmi ťažko niesli stratu najstaršieho syna, so svojimi deťmi, a teda aj súrodenci medzi sebou navzájom trávili veľa času, nečakaná smrť maloletého bola pre všetkých žalobcov traumatizujúca, trpeli fyzicky; ďalej prihliadal na intenzitu vzťahu žalobcov so zomrelým, na vek zosnulého, ako i pozostalých, ako i na skutočnosť, že pozostalí žalobcovia na usmrtenej osobe neboli hmotne závislí, že maloletý mal celý život pred sebou, aktívne pomáhal svojim rodičom a súrodencom. Zároveň posudzoval aj okolnosti na strane žalovaného ako osoby zodpovednej za dopravnú nehodu, jeho postoj k veci a k žalobcom (prejavil účinnú ľútosť, ospravedlnil sa, dopravná nehoda zasiahla aj tohto, a to tak jeho osobnostný, ako aj kariérny život).

7. Okrem toho prihliadal aj na princíp proporcionality, porovnávajúci čiastky relutárnych náhrad nemajetkovej ujmy prisúdených v iných, a to nielen obdobných prípadoch, v ktorých išlo o zásah

do iných osobnostných práv, a to v prípade rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš vo veci 7C/256/2013 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, kde titulom relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy za smrť otca maloletému dieťaťu bolo prisúdených 23 000 €, manželke zosnulého 20 000 € a rodičom zosnulého, každému z nich po 10 000 €, pričom pôvodcom zásahu rovnako bola fyzická osoba z dôvodu porušenia pravidiel cestnej premávky, alebo v prípade ďalšieho jeho rozsudku vo veci 7C/276/2011 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, kedy titulom relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom spôsobenej úmrtím ich matky pri dopravnej nehode ako nedbanlivostnom trestnom čine, bolo prisúdených 10 000 €.

8. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil úspechom žalobcov v spore (§255 ods. 1 CSP) s argumentom, že pokiaľ ide o výšku prisúdeného plnenia, títo neboli síce úspešní v plnom rozsahu, ako túto si uplatnili predmetnou žalobou, avšak táto závisela od úvahy súdu.

9. Proti tomuto rozsudku žalobcovia podali odvolanie tvrdiac naplnenie odvolacích dôvodov ustanovených v §365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP navrhujúc, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že každému z nich prisúdi žalobou uplatnených 25 000 €. Odvolatelia predovšetkým sa nestotožnili so záverom súdu prvej inštancie o rovnakej miere spoluzavinenia zomrelého maloletého a žalovaného na vzniku predmetnej dopravnej nehody a poť. aj na vzniku ich ujmy. Podľa nich spoluzavinenie maloletého na ich vzniku je priamo vylúčené z dôvodu, že ako rodičia v konaní uplatňujú relutárnu náhradu ich nemajetkovej ujmy z dôvodu smrti svojho maloletého syna. Okrem toho podľa nich to potvrdzujú aj závery znaleckého posudku Q. G. L. R. S. T. R. I. XX/XXXX, vypracovaného v trestnom konaní proti obžalovanému vodičovi, v ktorom znalci o. i. sa zaoberali aj otázkami príčin vzniku dopravnej nehody z technického hľadiska, ako i otázkou možností účastníkov dopravnej nehody na jej odvrátenie, pričom podľa nich mohli nastať dva varianty, a pokiaľ by v danom čase po ceste za použitia nesprávnej techniky jazdy jazdil iba nebohý cyklista, kým žalovaný by nepochybil, následkom jeho protiprávneho konania ani v jednom z nich by nebola smrť, ale v prípade variantu A, ak by vodič jazdil rýchlosťou 90 km/h, motorové vozidlo riadené žalovaným by narazilo do zadnej časti bicykla rýchlosťou 30 km/h, pričom cyklista by sa nachádzal mimo koridoru pohybu vozidla a za týchto podmienok pravdepodobne by došlo k pádu cyklistu, avšak ku kontaktu vozidla a tela cyklistu pravdepodobne by nedošlo, a teda prekročenie rýchlosti jazdy vozidla v kombinácii s oneskorenou reakciou vodiča mali za následok, že počas nehodového deja došlo k nárazu vozidla do cyklistu rýchlosťou cca 112 km/h, kým v prípade variantu B pri správnej technike jazdy vodiča by došlo k zabráneniu dopravnej nehode vyrovnaním rýchlosti jazdy vozidla a cyklistu. Keďže z týchto dôvodov následkom protiprávneho konania maloletého cyklistu, by nebola smrť, odvolatelia argumentovali, že nebohému ani nemožno pričítať spoluzavinenie za svoju smrť a v týchto intenciách následne krátiť náhradu nemajetkovej ujmy uplatňovanej žalobcami.

10. Odvolatelia okrem toho nie sú spokojní ani s výškou prisúdenej relutárnej náhrady namietajúc, že už v konaní pred súdom prvej inštancie podaním zo 16.11.2018 poukázali na mnohé rozhodnutia súdov, kde v obdobných konaniach pozostalým boli priznané náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v rozmedzí od 10 000 do 50 000 €. Konkrétne zmienili rozsudok Krajského súdu v Trenčíne vo veci 5Co/133/2016 a Krajského súdu v Prešove vo veci 24C/132/2017 s tým, že aj v Bulletine slovenskej advokácie č. 9/2017 prehľadne sú uvedené výšky relutárnych náhrad nemajetkovej ujmy súdmi priznávaných pozostalým pri dopravných nehodách, akou bola aj táto v posudzovanej veci. S poukazom na jednotlivé kritériá, na ktoré súd pri zvažovaní výšky prisudzovanej relutárnej náhrady by mal prihliadať, namietali pritom, že napr. aj v nimi zmienenom prípade riešenom v konaní na Krajskom súde v Prešove, pozostalým boli prisúdené oveľa vyššie náhrady, ako je výška žiadaná žalobcami v tomto súdnom spore a rovnako tak aj v prípadoch spomínaných v zmienenom bulletine, keď napr. manželovi zrazenej chodkyne bolo prisúdených 50 000 €, resp. v inom prípade zrazenej cyklistky, kde jej spoluvina bola určená na 20 %, manželovi zosnulej bolo prisúdených 40 000 €.

11. Odvolatelia nesúhlasia ani so záverom súdu, že žalovaný prejavil účinnú ľútosť, keďže v trestnom konaní v jeho veci až do jej právoplatného skončenia svoju vinu popieral, čo v žalobcoch rovnako umocnilo vnímanie ich ujmy, pričom ospravedlnenie žalovaného ako človeka, ktorého pričinením títo stratili svojho syna, resp. brata, poskytnuté im s dodatkom, že on tiež sa cíti poškodený, nakoľko táto udalosť mu zničila športovú kariéru, nemohli považovať ani za adekvátne a ani za slušné. Odvolatelia aj preto namietali, že predmetný nárok v nimi uplatnenej výške je dôvodný, opodstatnený a plne zodpovedá zákonným kritériám primeranosti a závažnosti vzniknutej ujmy v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu ich osobnosti, ako aj okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva žalovaným došlo a v konečnom dôsledku aj spôsobenému zásahu a jeho následkom.

12. K odvolaniu sa vyjadril žalovaný s návrhom, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Napadnuté rozhodnutie považoval za zákonné a spravodlivé, ktoré podľa neho zohľadňuje

všetky okolnosti na strane poškodených, ale aj na strane žalovaného, pričom zohľadnilo aj všeobecne zdieľané predstavy o spravodlivosti a použitie princípu proporcionality.

13. Podľa vyjadrenia intervenienta k odvolaniu protistrany odvolatelia opomenuli, že aj odvolací súd vo svojom rozsudku v trestnej veci obžalovaného vodiča (z 2.8.2017, sp. zn. 4To/15/2017) uzavrel rovnakú mieru spoluzavinenia tak žalovaného, ako aj zomrelého cyklistu ako poškodeného na vzniku predmetnej dopravnej nehody. Súd v tejto civilnoprávnej veci aj pri rozhodovaní o výške prisudzovanej relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy podľa intervenienta správne preto prihliadol na uvedené rozhodnutie v trestnom konaní a akékoľvek spochybňovanie tohto záveru o spoluzavinení poškodeného je preto zbytočné a nesprávne. Pokiaľ ide o zmienený znalecký posudok, odvolatelia podľa neho z tohto účelovo poukázali len na závery o príčinnej súvislosti medzi nesprávnou technikou jazdy vodiča a následkom dopravnej nehody, a hoci žalovaný ako vodič motorového vozidla za spôsobenie tejto dopravnej nehody bol právoplatne uznaný vinným, uvedené neznamená, že by sa nebohý poškodený nemohol podieľať na spôsobe nehody rovnakou mierou. A pokiaľ odvolatelia citovali zo znaleckého posudku, že aj pri správnej technike jazdy vodiča by „pravdepodobne došlo k pádu bicyklistu, avšak ku kontaktu vozidla a tela bicyklistu by pravdepodobne nedošlo“, podľa intervenienta z tohto nemožno usudzovať s istotou, ale len s určitou mierou pravdepodobnosti, že pri neporušení povinnosti zo strany vodiča by nedošlo k smrti poškodeného, ako namietali odvolatelia a z čoho títo následne nesprávne usúdili, že nebohému poškodenému nemožno pričítať žiadne spoluzavinenie a krátiť preto prisudzovanú relutárnu náhradu uplatňovanú v tomto sporovom konaní. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku pritom vyplynulo, že súd prvej inštancie pri určovaní výšky prisudzovanej náhrady nemajetkovej ujmy okrem ostatných okolností na strane poškodených, akými sú intenzita vzťahu žalobcu so zomrelým, vek zomrelého, otázka hmotnej závislosti pozostalých na usmrtenej osobe, sa zaoberal aj mierou spoluzavinenia nebohému poškodeného, pričom podľa intervenienta súd všetky podstatné skutočnosti posúdil správne a svoje úvahy aj dostatočne odôvodnil. Navrhol preto, aby odvolací súd odvolaniu žalobcov nevyhovел a aby intervenientovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladnom posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania podaného stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez nariadenia pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je dôvodné sčasti.

15. Rozsudok na Krajskom súde v Košiciach verejne bol vyhlásený 25.6.2025 o 9.40 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 210, II. poschodie, trakt D. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku od 19.6.2025 boli zverejnené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a tiež na jeho webovej stránke (§219 ods. 1 a ods. 3 za použitia §378 ods. 1 CSP).

16. Súd prvej inštancie vo veci dokazovanie vykonal v potrebnom rozsahu, na základe ktorého náležite zistil všetky rozhodujúce skutočnosti, skutkový stav vyhodnotil podľa zásad ustanovených v §191 ods. 1 CSP a na základe neho o uplatnenom nároku na poskytnutie materiálneho zadosťučinenia za zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcov usmrtením ich maloletého syna, resp. brata pri inkriminovanej dopravnej nehode z 9.6.2010 spôsobenej spoluzavineným konaním tak žalovaného vodiča, ktorý svoje osobné motorové vozidlo v čase kolízie s maloletým cyklistom riadil vyššou než je najvyššia dovolená rýchlosť v danom úseku cesty, ako aj maloletého cyklistu vo veku 16 rokov, ktorý v čase kolízie po ceste jazdil nesprávnou technikou (esíčka), aj správne rozhodol, pokiaľ žalobou uplatnené zadosťučinenie žalobcom vôbec poskytol. V konaní nebola zistená ani žiadna vada, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa stotožnil so správnymi a skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie o rovnakej miere zavinenia oboch aktérov dopravnej nehody na jej vzniku a pretože dospel k odlišnému právnemu posúdeniu primeranosti výšky žalobcom prisudzovanej relutárnej náhrady ich nemajetkovej ujmy, časť zamietavého výroku postupom podľa §388 CSP zmenil, keďže neboli splnené podmienky ani na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie a vo zvyšku ho potvrdil.

17. Napadnutý rozsudok z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je plne akceptovateľný, presvedčivý, jasný a zrozumiteľný. V odôvodnení rozsudku súd dal odpovede na všetky otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, dostatočne a presvedčivo objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia a nemožno mu vytknúť ani že by sa nevysporiadal s podstatnými skutkovými tvrdeniami a právnou argumentáciou žalobcov, resp. s námietkami žalovaného, resp. intervenienta, uplatnenými proti žalobe. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisu po oboznámení sa s dôvodmi napadnutého rozsudku, ako aj s obsahom a dôvodmi odvolania (až na odvolateľmi namietanú neprimeranosť výšky prisúdenej relutárnej náhrady) nezistil žiaden podstatný dôvod, aby od týchto sa odchýlil. Naopak odvolací súd s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie, ako tieto zhora odvolacím súdom sú reprodukované, až na zmienenú výhradu neprimeranosti prisúdenej náhrady, plne sa stotožnil

a v odôvodnení svojho rozsudku v súlade s §387 ods. 2 CSP preto sa obmedzil len na konštatovanie ich správnosti, na tieto plne odkazuje a nadbytočne ich preto už nezopakoval.

18. Odvolací súd, súc byť viazaný uplatnenými odvolacími dôvodmi (§380 ods. 1 CSP) posudzoval správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie výlučne z hľadiska námietok obsiahnutých v odvolaní žalobcov, t. j. či súdom prvej inštancie stanovená miera spoluzavinenia žalovaného a maloletej obeť dopravnej nehody je správna a či súdom prisúdená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch (v poradí prvým rozsudkom súdu prvej inštancie v tejto veci pre každého zo žalobcov 1 a 2 po 5 000 €, resp. pre každého zo žalobcov 3 a 4 po 2 000 €) (ne)zodpovedá kritériám primeranosti a súdnej praxi, to všetko s ohľadom na primeranosť pokrytia takej závažnej ujmy, aká nastala na strane žalobcov vzhľadom na ústavou chránené právo na súkromie, ktorého súčasťou je aj právo na rodinný život, a to za účelom prijatia záveru, či žalobcovia (ne)opodstatnene spochybňujú primeranosť výšky súdom prisúdeného peňažného plnenia ako hmotnej peňažnej satisfakcie titulom náhrady za žalovaným zavinene spôsobenú nemajetkovú ujmu v podobe smrteľného následku u ich maloletého syna, resp. brata v dôsledku dopravnej nehody spoluzavinenej aj samotnou zosnulou obeťou.

19. Žalobcovia uplatnili odvolacie dôvody podľa §365 ods. 1 písm. f) (súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam) a písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), o ktorých odvolací súd dospel k záveru, že tieto, a to vo vzťahu ku každému z odvolateľov, sčasti sú naplnené, kým vo zvyšku tieto naplnené nie sú.

20. Výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle §13 o. z. je určovaná voľnou úvahou súdu, vždy však s prihliadnutím na zákonné kritériá závažnosti vznikutej ujmy ako aj okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti došlo. Pri určení konkrétnej výšky tejto náhrady súd musí vychádzať z úplne zisteného skutkového stavu, zohľadňovať všetky okolnosti konkrétneho prípadu, táto musí byť v súlade s požiadavkou spravodlivosti a opierať sa o úplne konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Týmito, ako súd prvej inštancie správne konštatoval, predovšetkým sú zistená závažnosť nemajetkovej ujmy a overené okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Závažnosť vznikutej nemajetkovej ujmy sa pritom posudzuje najmä s poukazom na jej intenzitu, rozsah a trvanie.

21. V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť, že zásahy, aké sa posudzujú v tomto súdnom konaní spravidla vyvolávajú ujmu dlhotrvajúcu, rozsiahlu a v zásade ničím nereparovateľnú, k čomu došlo aj v prejednávanom prípade. Smrť maloletého syna, resp. súrodenca žalobcov nepochybne bola nečakaná, tragická a žalobcami nijako nezavinená udalosť, ktorá do ich života zasiahla a nenávratne pretrhla dovtedajšie pevné citové väzby, čím títo navždy stratili možnosť realizovať a ďalej rozvíjať svoj rodinný a súkromný život vo vzťahu k zomrelému maloletému synovi, resp. bratovi, nepriaznivý dopad úmrtia ktorého na život žalobcov je nespochybniteľný. Charakter a intenzitu vzájomných vzťahov a väzieb medzi rodičmi a maloletým dieťaťom a takisto medzi súrodencami navzájom súd zistil z výsledkov vykonaného dokazovania, ktorého zhrnul v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku (blízke rodinné puto, pevné väzby medzi rodičmi i zosnulým maloletým a takisto medzi súrodencami navzájom). V dôsledku posudzovaného neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcov nesporne došlo preto k náhlemu, trvalému a nereparovateľnému zániku všetkých ich vzájomných väzieb s maloletým synom, resp. bratom, kedy rodičia vo veku 36, resp. 40 rokov a bratia vo veku 15, resp. 7 rokov náhle, tragicky a nenávratne stratili svojho 16 ročného syna, resp. brata. Boli preto preukázané tvrdenia žalobcov, že došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ich súkromie, kam spadá aj právo na rodinný život a že došlo i k bezpochyby nenávratnej, trvalej a definitívnej deštrukcii rodinných väzieb predstavujúcich základ súkromného života pozostalých, ktorým tak vznikla nenapraviteľná, žiadnymi prostriedkami neodčiniteľná ujma, ktorá negatívne ovplyvnila ich ďalší život, pričom uvedené je potrebné vnímať v kontexte harmonicky fungujúceho rodinného zväzku, ako tento vykonaným dokazovaním v konaní bol preukázaný.

22. Pretože však zosnulej osobe život nikto a nič vrátane akokoľvek vysokej relutárnej náhrady nevráti, je potrebné si uvedomiť, že následky takého zásahu nikdy nie je možné odstrániť len morálnou satisfakciou, nakoľko každá jej forma na primerané vyváženie či zmiernenie vznikutej ujmy na rodinnom živote, je nepostačujúca. Výška relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá je len akousi satisfakciou pre pozostalých, ktorým takto je umožnené do určitej miery kompenzovať utrpenú ujmu, nie je pritom limitovaná či upravená zákonom čo do presného vyčíslenia či úplnosti kvalifikačných kritérií, pričom zároveň je nespochybniteľné, že negatívny zásah pôsobí zraňujúco, individuálne a rozmanito u každej fyzickej osoby, keďže každý človek a jeho vzťahy k iným sú veľmi individuálne, osobité, neopakovateľné a jedinečné a vždy si preto vyžadujú individuálne posúdenie každého jedného prípadu. Keďže priznaná relutárna náhrada, nech by bola akokoľvek vysoká, nemôže odčiniť škodlivý následok, ktorý v živote

žalobcov nastal, pri zvažovaní jej výšky rozhodovaním súdu, je potrebné mať na zreteli, že cieľom jej poskytnutia je snaha vyvážiť duševné utrpenie, ktoré žalobcovia preukázane zažívali a zažívajú, ako osobné nešťastie, pričom bezpochyby každý iný rodič, resp. súrodenec na ich mieste, by sa takouto náhlou, tragickou a nezvratiteľnou udalosťou, cítili rovnako vážne dotknutí na svojich právach.

23. Vychádzajúc zo zákonnej úpravy v §13 o. z., ako i zo súdnej praxe (pozri napr. rozhodnutia NS SR vo veciach 3Cdo/1374/2008, 4Cdo/15/2003, 3Cdo/106/2012, 4Cdo/171/2005, 5Cdo/126/2007, 7Cdo/180/2012, 3Cdo/19/2018), pri posudzovaní opodstatnenosti prisúdenia relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť požiadavku spravodlivého zadosťučinenia za utrpené ujmy v závislosti od intenzity a následkov na osobnostných právach poškodených, ako i to (prihliadajúc na princíp proporcionality), aby prisúdená náhrada s ohľadom na individuálne okolnosti prípadu sa nestala prostriedkom majetkového obohatenia a aby súčasne nepôsobila na zodpovedný subjekt likvidačne. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pri určovaní výšky relutárnej náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená aj výška náhrady priznávaná za telesné zranenia alebo obetiam násilných trestných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady za telesné zranenia alebo násilné trestné činy (napr. *Iltalehti a Karhuvaara v. Fínsko*). Výška relutárnej náhrady musí pritom odrážať všeobecne zdieľané predstavy o spravodlivosti, táto má plniť účel kompenzácie pre obeť zásahu, zohľadňovať životnú úroveň krajiny, nemá vybočovať z právnej tradície a má zohľadňovať sumy prisúdené v porovnateľných konaniach.

24. Nemôžu preto nastať pochybnosti, že jedným zo základných princípov poskytovania spravodlivej ochrany práv pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch preto je zohľadnenie výšky už prisúdenej náhrady nemajetkovej ujmy ako nemerateľnej kategórie priznávanej v obdobných prípadoch, ktorý vychádza z princípu „rovnakých“ rozhodnutí v podobných veciach tak, aby medzi závažnosťou ujmy a výškou prisúdenej náhrady existovala úmernosť.

25. Duševné útrapy spojené s prežívaním usmrtenia blízkej osoby pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch primárne sa posudzujú z pohľadu priemerného človeka a prípadné zníženie či zvýšenie je možné odvíjať od preukázania konkrétnych okolností a jednotlivých kritérií. Podľa odvolacieho súdu v danom prípade žalobcom okresným súdom bola prisúdená relutárna náhrada nemajetkovej ujmy, pri ktorej k jej zníženiu došlo s prihliadnutím na mieru spoluzavinenia maloletej zosnulej obeť dopravnej nehody na spoluspôsobení jej vzniku. V súlade s princípom proporcionality pri zohľadnení obdobných posudzovaných prípadov v doterajšej judikatúre súdov SR rôznych inštancií základné rozpätie výšky náhrady pre skupinu citovo najbližšie spätých osôb, akými sú žalobcovia vo vzťahu k zosnulej obeť dopravnej nehody, za zásah do práva na súkromie v dôsledku usmrtenia takejto blízkej osoby v niektorých typovo neutrálnych prípadoch sa pohybuje už aj s prihliadnutím na spoluzavinenie obeť dopravnej nehody, od 6 638 € cez 8 600, 10 000 až po 15 000 € pre rodiča (Krajský súd Banská Bystrica 14Co/332/2007, Krajský súd Trenčín 17Co/243/2015, Krajský súd Žilina 8Co/39/2019, NS SR 4Cdo 139/2011), resp. od 2 000 € cez 5 000 až po 10 000 € pre súrodenca. Porovnaním tohto rozmedzia s posudzovaným prípadom možno dospieť k záveru, že súd prvej inštancie pri zvažovaní výšky prisúdenej náhrady pri svojom rozhodovaní z tejto judikatúry mierne vybočil, a to najmä v prípade žalujúcich rodičov maloletého zosnulého, kedy prejednáváný prípad v 37. odseku svojho odôvodnenia porovnal s dvomi prípadmi riešenými okresným, resp. odvolacím súdom, pričom v oboch išlo o prípady súvisiace s usmrtením dospelých osôb. Odvolatelia v tomto smere síce namietali, že súd prvej inštancie pochybil, keď pri zvažovaní výšky prisudzovanej relutárnej náhrady nijako sa nevysporiadal so žalobcami namietanými mnohými rozhodnutiami v ich podaní zo 16.11.2018, podanie žalobcov takéhoto obsahu ani dáta v spise sa však nenachádza, a jeho podanie do spisu nevyplýva ani zo súdneho registra či ďalších evidenčných pomôcok a pretože takéhoto podania v spise niet, súd nemohol pochybiť, keď sa k jeho údajnému obsahu vo svojom rozhodnutí vo veci nevyjadroval.

26. Pretože žalobcom prisudzované „odškodnenie“, pokiaľ má zodpovedať princípom spravodlivosti, musí odrážať úroveň odškodnenia priznávaných v skutkovo a právne obdobných prípadoch, ako je prejednáváná vec, žiadalo sa preto prípad žalobcov porovnať aj s inými prípadmi, kde usmrtená rovnako bola maloletá osoba, ktorá porovnateľne významnou mierou, ako v prejednávanej veci, sa spolupodieľala na vzniku dopravnej nehody, pričom žalujúci rodičia, pretože dohľad nad maloletým nezanedbali, za vznik spôsobenej škody neboli spoluzodpovední s maloletým poškodeným. Titulom relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy tak bolo prisúdených napr. matke maloletej osoby usmrtenej nedbanlivostným trestným činom vodiča osobného motorového vozidla, kde bolo zistené blízke rodinné puto, 13 500 € (Okresný súd Ružomberok v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 5Co/226/2012); každému z rodičov usmrteného 29 ročného syna, po 15 000 €, resp. súrodencom po 2 000 € (Krajský súd v Trnave 16.3.2011 vo veci 11Co/90/2010); rodičom 20 ročného syna po 10 000

€, resp. súrodencovi 5 000 € (Krajský súd v Trenčíne vo veci 17Co/243/2015, rovnako tak Krajský súd v Nitre vo veci 9Co/372/2017); otcovi 18 ročného syna zrazeného ako chodec na diaľnici v strednej opitosti, 25 000 € (Okresný súd Trnava, 12C/71/2009); rodičom pri dopravnej nehode v obci rýchlosťou 105 km/h zrazeného chodca na priechode pre chodcov po 10 000 € (Okresný súd Liptovský Mikuláš, 7C/256/2011); každému z rodičov plnoletého zrazeného chodca vodičom jazdiacim bez oprávnenia, zistený alkohol, po 20 000 € (Okresný súd Humenné, 12C/60/2011); v spoločnej domácnosti žijúcemu plnoletému bratovi opitého chodca zrazeného na ceste, 15 000 € (Okresný súd Humenné, 18C/13/2013); rodičom opitého plnoletého zomrelého, ktorý vedel o opitosti vodiča, po 15 000 €, resp. staršiemu bratovi 5 000 € (Okresný súd Vranov nad Topľou, 5C/38/2012); rodičom chodkyne zrazenej na priechode pre chodcov, ktorá žila v spoločnej domácnosti so všetkými žalobcami, po 15 000 €, resp. jej súrodencom po 2 000 € (Okresný súd Trnava, 37C/178/2009); matke maloletého chodca zrazeného na priechode pre chodcov vodičom, ktorý nezastavil na červenú, 10 000 € (Okresný súd Prešov, 12C/98/2010); rodičom maloletého cyklistu (13) zrazeného po tom, ako vošiel do jazdnej dráhy auta, po 10 000 € (Okresný súd Liptovský Mikuláš, 7C/162/2011); rodičom maloletého chodca (8) zrazeného po tom, ako vošiel do vozovky, 10 000 €, resp. 8 000 € (Okresný súd Stará Ľubovňa, 2C/284/2014); rodičom pri nesprávnej jazde, na nesprávnej strane cesty, zrazeného chodca, po 8 600 € (Okresný súd Žiar nad Hronom, 13C/87/2006). Okrem toho v časopise C. slovenskej advokácie č. 9/2017 na str. 6-19 autor článku „Náhrada nemajetkovej ujmy (bolestné za smútok) pozostalého príbuzného, stav a východiská“ sa venoval skúmaniu a prehľadu súdnych rozhodnutí týkajúcich sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, v zmysle záverov ktorého je možné konštatovať, že relutárne náhrady nemajetkovej ujmy súdmi v skutkovo obdobných veciach prisudzované rodičom, sa pohybujú v rozmedzí 8 000 € - 25 000 €, resp. súrodencom v rozmedzí 2 000 € - 15 000 €, pričom aj v týchto intenciách je vidieť, že súdom prvej inštancie prisúdená relutárna náhrada nemajetkovej ujmy v posudzovanej veci je na spodnej hranici, resp. niekde až mimo tohto rozmedzia.

27. Pocity nenahraditeľnej straty, smútku, psychickej bolesti, aké vyplynuli aj z výpovedí žalobcov, sú dané ľudskou prirodzenosťou, ako reakcia na úmrtie blízkeho človeka, avšak pri určení výšky relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy rozhodujúcimi sú až následky tohto úmrtia na chod života pozostalých a osobitosť vzťahov medzi zomrelým a poškodenými pozostalými, do ktorých bolo zasiahnuté. Súčasne ale z vykonaného dokazovania, ako ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývalo, že by úroveň vzťahov medzi žalobcami a zosnulým čo do rodinných a citových väzieb, prípadne finančnej závislosti na zomrelom, ktorá v danom prípade zistená nebola, sa vymykala z obvyklého spôsobu života iných, normálne fungujúcich rodín, ktoré spolu zdieľajú každodenný život alebo že by následky napr. na život oboch súrodencov zomrelého, ktorí tragickú smrť svojho súrodenca prirodzene spracovali rýchlejšie, nakoľko stále majú jeden druhého, ako i oboch svojich rodičov, boli mimoriadne nepriaznivé, až zdrvujúce alebo že by ich táto udalosť zasiahla v čase ťažkej osobnej situácie alebo že by išlo o zásah výnimočný ďalšími okolnosťami prípadu. Z hľadiska hodnotenia intenzity a kvality vzájomného vzťahu, ako najintenzívnejší zásah je vždy konštatovaný zásah u životného partnera, o aký v danom prípade nešlo, ďalej je to zásah medzi rodičom a maloletým dieťaťom, aký v danom prípade je medzi žalobcami 1 a 2 a poškodenou obeťou dopravnej nehody, potom sú to vzťahy medzi rodičmi a plnoletými deťmi, o aké v danom prípade nejde a až následne ide o vzťahy medzi súrodencami, pričom u všetkých týchto blízkyh rodinných vzťahov je vysoká miera citového vzťahu, ktorá pri obvyklom chode vecí, ak z dokazovania nevyplýva zjavná odchýlka od štandardnej kvality týchto vzťahov, sa prezumuje v tom zmysle, že ide o vážnu nemateriálnu ujmu pre rozvíjanie a napĺňanie osobnosti postihnutých osôb vzhľadom na vzájomne úzke a pevné citové a kultúrne väzby v najužšej rodine. Mieru rozsahu zásahu ovplyvňuje tiež vek pozostalých i zomrelého, osobitne vzhľadom na nečakané úmrtie, ktoré vždy je ťaživé, no inak znášané pri mladšej, perspektívnej, zdravým prekvitajúcej osobe, ako pri seniorovi so zdravotnými ťažkosťami, či inej osobe trpiacej ťažkým zdravotným postihnutím. Otázka veku poškodeného aj pozostalých tiež podmieňuje intenzitu vybudovania vzťahov, ako tento mal možnosť sa rozvíjať, kultivovať a determinuje mieru odkázanosti a mieru straty šance takýto vzťah rozvíjať.

28. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov je nepochybné, že žalobcovia 1 a 2 ako rodičia, resp. ostatní žalobcovia ako maloletí súrodenci zosnulého rovnako maloletého člena ich najužšej rodiny v čase tragickej udalosti vo veku 40 a 37 (rodičia), resp. 15 a 7 (súrodenci), v danom prípade nepochybne utrpeli zásah do práva na vedenie rodinného a súkromného života podľa §11 o. z., pričom vzhľadom na stupeň príbuzenstva so zosnulým v ich prípade ide o jeden z najintenzívnejších vzťahov, najmä u žalobcov 1 a 2, pričom v čase tragickej straty všetci žalobcovia s maloletým synom, resp. bratom B. B. žili v spoločnej domácnosti, mali medzi sebou blízke rodinné a citové väzby, vzájomne si pomáhali, plánovali spolu budúcnosť, pred dopravnou nehodou išlo o funkčnú rodinu charakterizovanú dobrými vzťahmi medzi jej jednotlivými členmi, ktorí však aj po tejto tragickej udalosti naďalej stále majú jeden druhého, rodičia

naďalej majú pevný citový vzťah tak medzi sebou navzájom, ako aj ku svojim zostávajúcim deťom a majú naďalej možnosť a šancu všetci prežiť plnohodnotný život, aj keď už v takto oklieštenej rodine, touto tragickou udalosťou poznačenej navždy.

29. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne pritom vyplýva, že súd prvej inštancie výšku žalobcom prisúdenej relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy prisúdil s prihliadnutím na spoluzavinenie usmrteného maloletého cyklistu na vzniku dopravnej nehody v rovnakej miere, akým bolo aj zavinenie žalovaného na jej vzniku, odvolávajúci sa pritom na znalecký posudok vyhotovený v trestnom konaní a rovnako na odôvodnenie rozsudkov súdov oboch inštancií v trestnej veci obžalovaného vodiča. Z týchto jednoznačne vyplývalo, že tak žalovaný, ako aj maloletý cyklista ako účastník cestnej premávky konal v rozpore s povinnosťami pre neho vyplývajúcimi zo zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, lebo sa nesprával dostatočne disciplinovane a ohľaduplne, aby neohrozil bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, keď tento v mylenej domnienke, že jazdí na ceste pre motorové vozidlá v tom čase uzavretej, na bicykli v poradí ako druhý/posledný jazdil tak, že robil tzv. esíčka, čím však prešiel do koridoru jazdnej dráhy za ním jazdiaceho auta riadeného žalovaným, ktorý cyklistov jazdiacich pred ním sa snažil predbehnúť, pričom jazdil rýchlosťou neprímeranou situácii na vozovke, ako aj rýchlosťou vyššou než je najvyššia dovolená rýchlosť v danom úseku cesty. Vodič motorového vozidla neprispôsobil teda rýchlosť jazdy vozidla okolnostiam na vozovke, pričom maloletý zároveň neodhadol nebezpečenstvo svojho konania na bezpečné uskutočnenie manévru, ktorý realizoval na ceste pre motorové vozidlá v tom čase „uzavretej“, dôsledkom čoho bola smrť maloletého na následky zranení utrpých pri predmetnej dopravnej nehode.

30. V trestnom konaní (rozsudok súdu prvej inštancie) bolo jednoznačne konštatované, že škodlivý následok smrti bez konania samotného poškodeného B. B. by nenastal, pričom súd prvej inštancie konštatoval, že miera zavinenia obžalovaného za smrť poškodeného, a to vzhľadom na závažnosť ustanovení zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, ktoré obžalovaný ako vodič motorového vozidla porušil, ako aj vzhľadom na to, že poškodený B. B. riadil bicykel a mal v čase dopravnej nehody len 16 rokov, je väčšia, predmetný skutok však hodnotil ako ojedinelé zlyhanie v správaní sa obžalovaného a pri zohľadnení miery zavinenia samotného poškodeného obžalovanému trest odňatia slobody uložil na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, výkon ktorého podmienenečne odložil. Odvolací súd časť týchto záverov súdu prvej inštancie korigoval, keď v odôvodnení rozsudku z 2.8.2017, sp. zn. 4To/15/2017 dospel k jednoznačnému záveru, že miera účasti obžalovaného a poškodeného na vzniku dopravnej nehody je rovnaká, čo odôvodnil tým, že v prípade, ak by poškodený cyklista sa nepohyboval po ceste esíčkovitým spôsobom, k dopravnej nehode by nedošlo a obžalovaný by sa dopustil iba priestupku za prekročenie najvyššie dovolenej rýchlosti, ktorá na mieste zrážky bola 90 km/h.

31. Nehodový dej nemožno a ani nie je potreba rozobrať tak izolovane, ako to učinili odvolatelia v odvolaní, keďže touto svojou obranou odvolatelia broja, ako keby proti záveru, že dopravnú nehodu zavinil výlučne maloletý. Súd prvej inštancie takýto záver v napadnutom rozsudku však neurobil, ale odvolávajúci sa na výsledky znaleckého dokazovania v trestnej veci žalovaného vodiča motorového vozidla, ktorého prevádzkou sporná dopravná nehoda bola spôsobená a celkom v súlade s výsledkami dokazovania vyjadrenými v rozsudkoch súdov oboch inštancií v tejto jeho trestnej veci uzavrel, že zavinenie na vzniku dopravnej nehody, a to v rovnakej miere, mali obaja aktéri kolízie, t. j. tak zosnulý maloletý cyklista, ako aj vodič motorového vozidla. Nebolo preto potrebné modelovaním odvolateľmi zmieňovaných variantov brániť sa proti takému záveru, ktorý súd v tejto veci ani neprijal. Pokiaľ žalobcovia zavinenie na strane ich zosnulej blízkej osoby nevidia, a toto vzhliadajú jedine na strane žalovaného, t. j. bránia sa argumentom, že pred kolíziou pochybil len samotný žalovaný, kým maloletý cyklista jazdil správne, je potrebné si uvedomiť, že pokiaľ by tomu bolo skutočne tak, ku kolízii by vôbec nedošlo. V tom prípade žalovaný by totiž pri predbiehaní cyklistov pri tomto manévri jazdiac v protismernom jazdnom pruhu, týchto bezpečne minul a ako to konštatoval aj súd v jeho trestnej veci, dopustil by sa len priestupku vo forme prekročenia najvyššej dovolenej rýchlosti na mieste zrážky. Keďže však ku kolízii medzi vozidlom riadeným žalovaným a maloletým cyklistom jazdiacim za svojím kamarátom v poradí ako druhý, reálne došlo, logicky tento cyklista musel mať nejaký podiel na spoluspôsobení vzniknutého následku. Z rovnakých dôvodov v odvolacom konaní nemohli obstáť ani tie námietky odvolateľov, ktorými títo argumentovali, že pokiaľ by žalovaný pred kolíziou jazdil najvyššou dovolenou rýchlosťou v úseku zrážky (90 km/h), pri kolízii s maloletým cyklistom k smrteľnému následku u tohto by nedošlo. Odvolateľmi takto modelovaná dopravná situácia na žalovaného totiž znova hľadí, ako na účastníka cestnej premávky, ktorý predpisy cestnej premávky neporušil, pričom takéto závery v konaní súdom prijaté neboli a namietat' proti nim v odvolaní je preto úplne irelevantné. Súd prvej inštancie jednoznačne stanovil mieru spoluzavinenia žalovaného i maloletého cyklistu v pomere 50:50, s čím odvolací súd rovnako vychádzajúc zo záverov trestného konania, ktoré súd prvej inštancie si osvojil

aj v tomto civilnom sporovom konaní, plne sa stotožnil, keďže správnosť týchto záverov či už súdu alebo znaleckého dokazovania žalobcovia v konaní nevedeli relevantne spochybníť. Ich odvolacie námietky nemohli preto obstáť a ani súd prvej inštancie pri prijatí týchto svojich záverov preto nijako nepochybil.

32. S prihliadnutím na tieto aj súdom prvej inštancie nepochybne zistené skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, ako i z odôvodnenia napadnutého rozsudku, za spravodlivé a primerané zadosťučinenie za účelom zmiernenia nepriaznivých následkov zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobcov, odvolací súd za primeranú relutárnu náhradu nemajetkovej ujmy, hodnotiac mieru intenzity zásahu i celkovej emočnej naviazanosti, a to aj s prihliadnutím tak na spoluzavinenie maloletého zosnulého, ako aj na uvedené rozmedzie výšky relutárnych náhrad súdmi rôznych inšancií prisúdených v typovo porovnateľných prípadoch, v prípade žalujúcich rodičov považoval relutárnu náhradu 10 000 € ako náhradu, ktorá primerane zohľadňuje zmeny v ich takto postihnutej rodine a v prípade maloletých súrodencov zosnulej obete dopravnej nehody za primeranú považoval relutárnu náhradu 5 000 € pre každého z nich s prihliadnutím najmä na to, že títo nestratili svojho najbližšieho príbuzného a stále majú šancu jeden s druhým rozvíjať vzťahy súrodenecké, ako aj vzťahy so svojimi rodičmi, ktorí sú ich najbližšími príbuznými a spolu s nimi viesť prirodzený, uspokojivý a plnohodnotný osobný i rodinný život.

33. Zo všetkých týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na odvolanie žalobcov v merite veci postupom podľa §388 CSP s prihliadnutím na už právoplatne prisúdenú relutárnu náhradu ich nemajetkovej ujmy v poradí prvým rozsudkom súdu prvej inštancie z 22.11.2018 v tejto veci (v spise na č. I. 127) sčasti zmenil tak, ako je to uvedené v enunciate tohto rozsudku a zamietnutie žaloby vo zvyšku postupom podľa § 387 CSP potvrdil ako jeho vecne správne rozhodnutie.

34. Pretože odvolací súd napadnutý rozsudok, ktorým konanie sa končí, zmenil, pričom odvolatelia, ktorým relutárna náhrada ich nemajetkovej ujmy súdom bola prisúdená, boli plne úspešní v základe žalobou uplatneného nároku, ktorého výška, ako sprevádzajúca, v konaní plne závisela od úvahy súdu a ktorú títo preto nemohli predvídať a byť procesne zodpovednými za to, že výšku žalobou uplatnenej relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy nepredvídali v súdom napokon prisúdenej výške a táto vo zvyšku musela byť preto zamietnutá, odvolací súd postupom podľa § 396 ods. 2 CSP týmto proti neúspešnému žalovanému priznal preto plný nárok na náhradu ich trov, a to tak v konaní na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní (§255 ods. 1 CSP). Dôvody na aplikáciu §257 CSP v prospech neúspešného žalovaného odvolací súd vzhľadom na povahu prejednávaného nároku nepovažoval za možnú. O výške náhrady trov konania po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§262 ods. 2 CSP).

35. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie je prípustné, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie je prípustné, ak jeho rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

S výnimkou prípadov ustanovených v §429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).